

fordi han saa resolut har stillet dette Forslag. Maaske var det paa mange Maader en Nødvendighed, men ikke destomindre vil jeg takke for, at det er kommet. Særlig fordi der, som ogsaa Ministeren gjorde opmærksom paa, ved dette nye ikke er gjort noget Indgreb i Præsternes faste Løn. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser, men naar vi fra vor Side i Folketinget ikke kunde tiltræde Ændringsforslag Nr. 11, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det er, fordi vi synes, at ved denne Ændring forrykkes til Dels det Grundlag, som i hvert Tilfælde vi har ment, at dette Lovforslag i det væsentlige skulde bygges paa, nemlig at Raadigheden over de Midler, der skal udskrives af Menigheden, saa vidt muligt lægges i Menighedens Haand. Saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Kirkeminister, har dette ogsaa til en vis Grad været hans Mening, derfor fandtes den omhandlede Bestemmelse heller ikke i det Lovforslag, som oprindeligt blev fremsat af Kirkeministeren. Det er jo en Ændring, som er kommet til siden, og vi maa altsaa fra vor Side til Dels beklage, at denne Ændring er kommet ind, idet jeg mener, det er retfærdigt, at de Folk, som er med til at bevilge Pengene og skal udråde Udgifterne, ogsaa har noget at sige om, hvor store de Beløb skal være, de vil have brugt til Lønninger til Kirkebetjeningen. Jeg forstaaer godt, at der kan være Grunde, der taler derimod. Jeg forstaaer godt, at det f. Eks. for Byens Vedkommende kan være noget vanskeligt, idet der, naar der skal ansættes en Mand, kan være personlige Hensyn, der spiller ind, saa man maaske foretrækker en Mand, som muligvis ikke skulde have været foretrukket, og jeg vil ikke undlade at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at Overtilsynet ogsaa her maa være paa sin Post, saa at der ikke kommer til at gøre sig Vilkaarlighed gældende. Men derfra til helt at lægge Afgørelsen af alle Klager — jeg kan godt tænke mig, at der kan komme adskillige Klager angaaende dette Forhold — i Kirkeministerens Haand, saaledes at det bliver den sidste afgørende Instans, er der et stort Spring. Jeg vilde derfor have set med Glæde, om vi var blevet fri for denne Ændring. Ikke destomindre har jo vort Parti i Folketinget stemt for den, og

det agter vi ogsaa at gøre her i Tinget, med den Begrundelse, at vi, som den højtærede Kirkeminister sagde, gerne skulde have dette Lovforslag vedtaget saa hurtigt som muligt. Vi har jo rigtignok i Dag hørt flere Beklagelser over, at saadan Hurtighed kan afstedkomme Vanskeligheder; jeg vil derfor ikke haabe, at dette skal blive Tilfældet her. Det var kedeligt, at vi den Gang skulde glemme den lille Paragraf. Denne Lov gælder ikke for Færøerne, det skal jeg villigt indrømme.

Endelig vil jeg gerne understrege, hvad den højtærede Minister udtalte her, og hvad jeg ogsaa har set, at han har udtalt i Folketinget, med Hensyn til Paaligningen af de Udgifter, som skal gaa til Kirkebetjentene, og med Hensyn til Valgmenighederne. Heller ikke jeg tror, det bliver sidste Gang, vi faar noget med dette at gøre. Jeg ser imidlertid, at der er rettet en Henvendelse til Kirkeministeren, om han maaske vilde henlede det kirkelige Udvalgs Opmærksomhed paa dette Spørgsmaal. Jeg har forstaaet af de Svar, den højtærede Kirkeminister har givet i Folketinget, at det er hans Mening at gøre det, og saa mener jeg, at dette Spørgsmaal kan ikke behandles her i Dag, men vi maa vente til senere. Jeg tror, at det nævnte Forhold kan blive meget skæbnesvangert for Folkekirken i Fremtiden, og jeg antager ikke, at den højtærede Minister vil være med til at opretholde et Forhold, som kan have dette til Følge.

Med disse Bemærkninger vil jeg anbefale en hurtig og velvillig Behandling af Forslaget.

Vejstrup: Jeg skal slutte mig til den Anbefaling, som er givet Lovforslaget af de ærede Medlemmer, der hidtil har haft Ordet. Ogsaa det Parti, jeg tilhører, kan anbefale Lovforslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse. Det drejer sig jo om forskellige Spørgsmaal. § 1 angaar Bestemmelser vedrørende Anciennetetsforholdene. Man ønsker at tillægge de Folk, som har været Tjenestemænd indenfor Kirken, om jeg saa maa sige, men ikke statsansatte, den Anciennetet, de vilde have faaet, dersom de havde været statsansatte, og det synes jeg, Ret og Rimelighed i høj Grad taler for.